Temps Ordinari - Onzè diumenge

Per FrancescRiera el dl., 08/06/2026 - 11:45

Ex 19,2-6a
Rm 5,6-11
Mt 9,36-10,8

Al cap de força temps, tornem a Mateu...!

Potser ja ens venia de gust de tornar als evangelis sinòptics, amb el seu encant i simplicitat. Hem estat portats els últims diumenges a les “alçades” de l’evangelista Joan (per això és representat per l’àliga que vola molt amunt). Hem anat gustant “altes” teològiques que mostraven la divinitat de Jesús, la imatge del Pare...

Potser ja enyoràvem el Jesús tan proper, tan company, tan amic dels Sinòptics, que avui en reprenem la lectura (després de la Quaresma i Pasqua, amb els afegitons de la Trinitat i Corpus).

Avui tornem a aterrar al “nostre ara i aquí”, al costat de Jesús, el nostre Company, Amic i Senyor. I novament quedem sorpresos. L’evangeli d’avui ens convida a sentir el batec del cor de Jesús. I tornem a dir davant Jesús, allò de L. Boff: “tan humà només ho pot ser Déu, tan diví, només ho pot ser l’home”. Contemplem la primera línia del text d’avui:

— “*En veure aquella multitud de gent, malmenada i desesperançada com les ovelles sense pastor, se n’apiadà”,* i ens va demanar que l’ajudéssim...!

1. Jesús “veu”, mira i es deixa afectar

Jesús “*veu*”, mira i es deixa impactar per la gent mal-menada i des-esperançada. No passa de llarg. No observa de manera superficial. Veu la gent, s’hi fixa i es deixa commoure per la seva situació.

És una multitud “*malmenada i desesperançada*”. La seva mirada és mirada de compassió: Jesús no jutja ni condemna, es deixa commoure pels seus problemes, segurament complexos i potser pecadors, orgullosos i egoista.

Això ens porta a pensar en la “nostra missió”. La “missió” cristiana neix de la mirada que comprèn i estima, no del judici, del menyspreu o de la crítica. Tenim “opinions” sobre les persones, però ens costa “mirar” i amb “compassió”.

La missió cristiana no neix de les opinions que tenim sobre la gent, sinó de la mirada compassiva. Sovint classifiquem o etiquetem les persones. Però es tracta de mirar-les de debò, entrar en la seva realitat (complexa, pecadora, frustrada...) i deixar-nos tocar pel que veiem.

2. Malmenades, desesperançades

I jo, que escolto aquesta presentació de Jesús, no puc deixar de sentir-me entre aquesta “feblesa” que Jesús veu. No veu la “prepotència”, sinó la nostra (la meva) realitat. Ell no es fixa en la nostra pretesa força, sinó en la nostra realitat més íntima. Ho diu Sant Pau a la segona lectura: “va morir per nosaltres quan encara érem pecadors”. La seva mirada no és un premi als nostres mèrits, sinó un do gratuït que ens constitueix.

Reconèixer això ens allibera de la culpa i de sentiments d'inferioritat. La fe cristiana neix d'acollir un amor que ja se’ns ha ofert: Jesús, el Senyor, em valora i m’aprecia molt més del que jo mateix soc capaç de fer-ho.

3. Em demana que l’ajudi: Que vagi pel món “fent” aquesta Bona Notícia

“*Gratis ho heu rebut, doneu gratis*”. Una frase resumeix la vida cristiana. La “gratuïtat” és la presència més palesa de Jesús en una societat marcada pel càlcul i l’interès. Les coses més valuoses que rebem de Déu no les podem retenir.

Déu ens mira “amb gràcia”, gratuïtament,” amb tendresa” per la nostra feblesa (malmenades i desesperançades), i ens “demana que l’ajudem” a repartir aquesta Bona Notícia.

I des d’aquests veure Jesús les multituds malmenades, i de la crida a uns pobres apòstols... neix l’Església, perquè sigui Bona Notícia al món!

ETIQUETES
MIRADA COMPASSIÓ GRATUÏTAT MISSIÓ